

У далекій країні

...живе собі маленька жвава дівчинка, весела й пустотлива, і звуть її Камілла. Вона тільки те й знає, що бігає сюди-туди, сюди-туди, і їй відомі сімсот тисяч двісті двадцять сім способів не нудьгувати. Та сьогодні вона принишкла, сидить у ліжку, поринувши у свої думки.

— Сховай ляльку, а я шукатиму її,— запропонував хамелеон Клементіно, її найкращий друг, а ще й суперчемпіон із пошуків скарбів.

— Мені не хочеться зараз гратися...— сумно відповіла Камілла.

— Чому?— здивувався Клементіно.

— Хочу бути принцесою! — зітхнула дівчинка.

Хамелеон усміхнувся і спробував їй пояснити:

— Та хіба ж ти не принцеса? Ти принцеса для твоїх мами й татка. Ти й моя принцеса!

— Я знаю! — погодилася Камілла.— Але я... я б хотіла бути принцесою чогось іще!

— А чого саме? — хитро усміхнувся Клементіно.

— У тім-то й річ... — забідкалася крихітка,— що я й гадки не маю чого саме!

— Що саме? Я бачу безлад, який ти вчинив! — зауважила дівчинка. — Як це стосується принцес?

— Усе простісінько! — відказав хамелеон. — Кожна принцеса має особливий талант, а до того ще й особливу сукню. Тобі подобаються ті чи ті кольори. І коли ти пофарбуєш сукню кольором, який тобі найбільше до вподоби, тоді й дізнаєшся, яка ти принцеса!

Нарешті на личку Камілли з'явилася усмішка.

— Чудова ідея, Клементіно! — вигукнула вона й зістрибнула з ліжка.

Дівчинка виставила банки з фарбами рядочком, розклала перед собою одну зі своїх білих суконь і взяла в руки пензлик. Вона вже хотіла була занурити його в банку, проте завагалася.

— Що мені намалювати? — спитала Камілла друга.

Хамелеон поводив великими очицями й зауважив:

— Ти повинна дослухатися до себе!

— Я не знаю, з чого почати! — похитала головою дівчинка.

— Гаразд, щоб надихнути тебе, я розповім тобі кілька історій про чарівних принцес! — запропонував Клементіно.

— Чудова пропозиція! — зраділа Камілла і, тримаючи пензлик у руці, налаштувалася слухати.

Клементіно, сидячи обіч неї, почав свою історію.

Квіта Принцеса Неозорого Саду

Мила дівчинко, гайдя у чарівний дивокрай!
Королівство квітів кличе у барвистий свій розмай!
Неозорий Сад бує і припрошує до гри –
Подарує вам принцеса пахощі і кольори.

У Королівстві Неозорого Саду принцеса Квіта гойдалася на переплетених гілках гліцинії. Рослини залюбки бавилися з нею й спілкувалися за допомогою паходів.

— Як чудово! Щоразу, коли ти граєшся зі мною, я відчуваю, що на мені з'являються нові бруньки!

Принцеса знає мову квітів і розуміє їх.

— Ну ж бо, граймося веселіше! — запропонувала вона.

У принцеси чудовий настрій, і вона розгойдується чимраз дужче. Раптом Квіта помітила, як на гілках розпукаються бруньки й одразу перетворюються на каскади молодих пелюсток.

Зненацька серед радісного аромату гліцинії виник дивний запах. Принцеса заплющила очі, втягла повітря носом і... занепокоїлася. Квіта відчула, що звідкись лине прохання про порятунок.

— Я мушу йти! — рішуче промовила вона.

Гліцинія опустила гілки, і принцеса хутко побігла на допомогу.

За мить Квіта вже наблизилася до маленького червоного гібіскуса. Він чогось злякався й стулив пелюстки.

Пан Буркотун, один із гномів-садівників, які допомагають принцесі, суворо дивився на квітку.

— Цей упертюх не хоче розкривати свої пелюстки! — обурився він. У гномів геть немає часу на таких натуристів!

— У садку з'явилося жахливе чудовисько, яке хоче мене з'їсти! — вигукнув гібіскус, і від нього полинув різкий неприємний запах.

Квіта розширнулася навсібіч... але не побачила жодного чудовиська!

Помітивши неподалік колібрі, принцеса простигла свою долоньку й запросила того відпочити на пальці.